

Ив. Вазовъ

Изъ ученическитѣ ми години

(Продължение отъ кн. I и край)

*

Единъ день влѣзе въ класната стая непознатъ господинъ, съ голѣма глава на кжсъ вратъ, съ дебела набита снага, съ сухо, изцѣдено чисто лице, облѣченъ въ богата руска шуба съ дебелъ бобровъ вратникъ.

Той ни се поклони твърде преbledнѣлъ отъ вълнение.

Това бѣше новиятъ ни учителъ, даскалъ П а р т е н и й (Бѣлчевъ) отъ Троянъ.

Студенъ, неприлепенъ, дивичкъ, даскалъ П а р т е н и й не ни направи внушително впечатление. Той ни се видѣ необиченъ, съ сухъ характеръ, духовно чужденецъ намъ; сѣкашъ съ него заедно нахлу въ училището една вълна руски студъ.

Седналъ на катедрата съ голѣмата руска шуба, той ни четѣше бързо уроцитѣ отъ рускитѣ си учебници — най-напредъ всѣка фраза по руски, после преведена на български.

Полека-лека той се свикна съ длъжността си, стъпи здраво на краката си, доби свобода и ме-